

Nr 5

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370); given Stockholms slott den 2 december 1960.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

Enligt nuvarande regler är ersättning för förlorad arbetsförtjänst skattefri, om den erhålles på grund av en av skadevällaren tagen ansvarighetsförsäkring, men eljest skattepliktig. För att rätta till den inadvartens i lagstiftningen som sålunda är för handen, föreslås att skattefriheten för ifrågavarande försäkringsersättningar — för vilken bärande skäl saknas — skall upphävas.

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen
den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

19 §.

Till skattepliktig — — — — — 100 kronor;
ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse eller jämlikt lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, så ock sådan ersättning enligt annan lag eller särskild författning, som utgått annorledes än från allmän sjukkasse till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, ävensom ersättning, vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av annan försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta;

ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse eller jämlikt lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, så ock sådan ersättning enligt annan lag eller särskild författning, som utgått annorledes än från allmän sjukkasse till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, ävensom ersättning, vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av annan försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta, så ock ersättning som utgår på grund av trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring och avser förlorad inkomst av skattepliktig natur;

belopp, som — — — — — likartad form.

(Se vidare anvisningarna.)

32 §.

2 m o m. Har livränta utgått vid sjukdom eller olycksfall på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst och ej heller utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, skall såsom skattepliktig intäkt räknas nedan angivna del av livräntans belopp, nämligen om livräntetagaren under beskattningsåret fyllt:

2 m o m. Har livränta utgått vid sjukdom eller olycksfall på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst och ej heller utgör trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring eller obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, skall såsom skattepliktig intäkt räknas nedan angivna del av livräntans belopp, nämligen om livräntetagaren under beskattningsåret fyllt:

¹ Senaste lydelse av 19 § se 1960: 129 och av 32 § 2 mom. se 1955: 245.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

högst 35 år	80 procent	högst 35 år	80 procent
36 till och med 47 år....	70 »	36 till och med 47 år....	70 »
48 » » » 56 »....	60 »	48 » » » 56 »....	60 »
57 » » » 63 »....	50 »	57 » » » 63 »....	50 »
64 » » » 69 »....	40 »	64 » » » 69 »....	40 »
70 » » » 76 »....	30 »	70 » » » 76 »....	30 »
77 » » » 86 »....	20 »	77 » » » 86 »....	20 »
minst 87 år	10 »	minst 87 år	10 »

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962. I samband därmed skall följande iakttagas.

Äldre bestämmelser skola fortfarande gälla i fråga om 1962 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1962 eller tidigare år.

Vad i denna lag stadgas skall icke hava avseende å livräntebelopp, vilket utgår på grund av försäkringsfall som inträffat före den 1 januari 1962.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 2 december 1960.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler fråga om *beskattningen av vissa försäkringsersättningar* och anför därvid följande.

Inledning

Genom rättstillämpningen har uppmärksamheten fästs vid en olikformighet i gällande regler för beskattning av vissa ersättningar för mistad arbetsförtjänst och dylikt som utgår vid olycksfall m. m. Med den avfattning, som beskattningsreglerna för närvarande har, blir mottagaren av sådan ersättning beskattad efter olika grunder — utan att materiella skäl för olikformig behandling föreligger — beroende på om ersättningen utbetalas direkt av den skadevällande eller indirekt på grund av försäkring som tagits av honom.

Frågan har behandlats i en inom finansdepartementets rättsavdelning av regeringsrättssekreteraren C. O. Sandström upprättad, den 5 november 1959 dagtecknad *promemoria angående beskattningen av vissa försäkringsersättningar vid sjukdom eller olycksfall* (stencilerad). Vid promemorian fogat författningsförslag torde såsom *Bihang* få fogas vid statsrådsprotokollet i detta ärende.

Över promemorian har, efter remiss, *yttranden* avgivits av kammarrätten, riksskattenämnden, försäkringsinspektionen, riksförsäkringsanstalten, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Gotlands, Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Värmlands och Gävleborgs län, Svenska försäkringsbolags riksförbund, Folksam (Livförsäkringsanstalten Folket, Försäkringsanstalten Samarbete, Försäkringsanstalten Välfärd och Försäkringsaktiebolaget Leire), LO (Landsorganisationen i Sverige), RLF (Riksförbundet Landsbygdens folk), SACO (Sveriges akademikers centralorganisation), TCO (Tjänstemännens centralorganisation) och Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund.

Såsom bakgrund till de i utredningspromemorian berörda spörsmålen skall här först lämnas en redogörelse för gällande beskattningsregler på området och deras tillkomst.

Gällande rätt m. m.

I 19 § kommunalskattelagen uppräknas vissa slag av icke skattepliktiga inkomster. I fråga om försäkringsersättningar gäller bl. a. följande.

Ersättning på grund av skadeförsäkring är i princip skattefri. Sådan ersättning beskattas dock, om situationen är sådan att, därest den försäkrade egendomen i stället försålts, köpeskillingen skulle ha utgjort skattepliktig intäkt av jordbruksfastighet, annan fastighet eller rörelse. Detsamma gäller, när ersättningen motsvarar sådan skattepliktig intäkt eller sådan avdragsgill omkostnad som är att hänföra till angivna slag av inkomst.

Såsom skattefria anges vidare vissa ersättningar som utgår på grund av försäkring i allmän sjukkassa eller jämlikt lagen om yrkesskadeförsäkring eller eljest vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring. Därjämte stadgas att skatteplikt inte föreligger för ersättning i annan form än pension eller annan livränta, när ersättningen tillfaller någon vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet på grund av annan försäkring (än i allmän sjukkassa eller jämlikt lagen om yrkesskadeförsäkring), under förutsättning att försäkringen inte tagits i samband med tjänst. Där ersättningen i nyss angivna fall har form av en livränta, är ersättningen visserligen skattepliktig men blott till reducerat belopp. Enligt 32 § 2 mom. kommunalskattelagen beskattas nämligen i sådant fall bara viss del av livräntan, varierande från 80 till 10 procent efter livräntetagarens ålder.

Ersättning, som i annan form än livränta utgått på grund av sjuk- eller olycksfallsförsäkring, tagen i samband med tjänst, utgör i princip skattepliktig inkomst av tjänst. Bestämmelse därom finns intagen i 32 § 1 mom. kommunalskattelagen.

Ersättning för förlorad arbetsförtjänst, som vid olycksfall utgår annorledes än på grund av försäkring, utgör skattepliktig inkomst.

De nyss återgivna bestämmelserna om beskattning av ersättning vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillkom i huvudsak vid 1950 års lagstiftning om försäkringsbeskattning. Rörande dessförinnan rådande regler på området och motiven för 1950 års reform må följande framhållas.

Enligt 1928 års kommunalskattelag i dess ursprungliga lydelse undantogs från skatteplikt vad som i annan form än livränta tillfallit *den försäkrade eller hans dödsbo* på grund av sjuk-, olycksfalls- eller arbetslöshetsförsäkring. Från skatteplikt undantogs även vad som annorledes än genom försäkring och i annan form än livränta tillfallit någon såsom ersättning till följd av olycksfall i arbete. 1921 års kommunalskattekommitté motiverade denna skattefrihet med att understöd, som vid sjukdom eller olycksfall temporärt utgick på grund av försäkring, av sociala skäl och i överensstämmelse med vad som tidigare gällt, borde lämnas fritt från inkomstbeskattning.

Av förarbetena till 1928 års lagstiftning framgår att man ifrågasatt om inte skattefriheten borde omfatta jämväl ersättning på grund av ansvarighetsförsäkring för personskada eller ersättning för personskada, vilken an-

nan dömts att utgiva såsom skadestånd. I proposition nr 102/1927 hävdades dock att generella bestämmelser om behandlingen av dylik ersättning inte borde meddelas. Därvid anfördes tillika följande.

När det rör sig om ansvarsförsäkring, torde något avtal icke föreligga mellan försäkringsanstalten och den, som uppbär ersättning, och ersättningen uppbäres icke direkt på grund av försäkringsavtal utan såsom skadestånd, ehuru betalningsskyldigheten fullgöres av försäkringsanstalten i den skadeståndsskyldiges ställe. Vad angår skadestånd för personskada kommer det samma, därest det utgår i form av livränta eller i form av periodiskt understöd, att bli beskattat på grund av de i förslaget upptagna bestämmelserna om skatteplikt för livränta och periodiskt understöd. För skadestånd, som utgår i annan form, torde svårigen någon generell bestämmelse böra meddelas, utan torde frågan om dess beskattning böra för varje särskilt fall avgöras med hänsyn till skadeståndets art. Ersättning för mistad arbetsförtjänst torde sålunda böra beskattas, under det att å andra sidan exempelvis ersättning för utgifter för läkarevård icke torde kunna anses utgöra skattepliktig inkomst.

Vad beträffar ersättningar i form av livränta gällde enligt 1928 års lagstiftning, att livränta, som vid sjukdom eller olycksfall utgick på grund av försäkring, skulle beskattas till reducerat belopp efter en fallande skala alltefter livräntetagarens ålder. Även livränta, som annorledes än genom försäkring tillfallit någon såsom ersättning till följd av olycksfall i arbete, skulle på motsvarande sätt beskattas till reducerat belopp.

Till grund för 1950 års lagstiftning om försäkringsbeskattningen låg ett betänkande av 1944 års allmänna skattekommitté (SOU 1948:22). Kommitténs förslag innebar bl. a. den principiella omläggningen av beskattningsreglerna att skattefriheten för ersättningar på grund av sjuk-, olycksfalls- eller arbetslöshetsförsäkring i huvudsak skulle upphävas. Med skatteplikten för utfallande försäkringsbelopp skulle enligt förslaget å andra sidan följa avdragsrätt för erlagda premier.

I propositionen nr 93/1950, varigenom frågan om försäkringsbeskattningen förelades riksdagen, framhölls att kommittéförslaget, om det genomfördes, skulle medföra vissa fördelar. Enhetliga beskattningsregler skulle sålunda komma att gälla i fråga om ersättning vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet, oberoende av om ersättningen utbetalades direkt från arbetsgivaren eller utgick på grund av försäkring i samband med tjänst eller annan försäkring. Å andra sidan kunde förslagets genomförande föranleda olägenheter. Gällande ersättningsbelopp måste nämligen omräknas till högre belopp för att inte värdet av förmånerna skulle minskas. För försäkringsanstalter och taxeringsmyndigheter skulle vidare ett betungande merarbete uppstå. Med hänsyn till dessa olägenheter förordades inte att förslaget i denna del genomfördes. En ändring i vissa avseenden av gällande bestämmelser ansågs dock böra ske, och i propositionen anfördes härom följande.

Då det synes otillfredsställande att ersättning, som utgår på grund av försäkring för olycksfall i arbete, är skattefri, under det att skatteplikt föreligger för sådan ersättning, som utgår då arbetsgivare med stöd av bestämmel-

serna i 15 § lagen om försäkring för olycksfall i arbete iklätt sig självrisk, förordar jag att olycksfallsersättning även i sistnämnda fall skall vara skattefri. Den ersättning av liknande slag, som enligt förordningen den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, utgår vid sjukdom eller olycksfall under sådan tjänstgöring, bör likaledes vara skattefri. Vidare torde även ersättning, som vid olycksfall utbetalas på grund av annan försäkring än sjuk- och olycksfallsförsäkring, t. ex. ansvarighetsförsäkring, böra undantagas från beskattning. Utgår ersättning vid olycksfall annorledes än på grund av försäkring och är icke fråga om ersättning enligt nyssnämnda förordning eller på grund av självrisk enligt olycksfallsförsäkringen, är ersättningen skattepliktig. Sålunda utgör ersättning, som genom domstols avgörande tillerkännes skadad person, skattepliktigt intäkt, i den mån ersättningen motsvarar mistad arbetsförtjänst.

Det i propositionen framlagda förslaget till reglering av skattepliktsbestämmelserna antogs av riksdagen.

I fråga om beskattningen av livräntor vidtogs genom 1950 års lagstiftning den ändringen att livränta, som utgick på grund av sjuk- eller olycksfallsförsäkring, tagen i samband med tjänst (dock ej försäkring enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete), skulle vara i sin helhet skattepliktig. Sådan försäkring ansågs nämligen i skattehänseende böra behandlas på samma sätt som pensionsförsäkring, och detta innebar att arbetsgivare, respektive arbetstagare borde få avdrag för premier, under det att arbetstagaren borde beskattas för utfallande belopp i deras helhet (med undantag för ersättning som avsåg sjukvårds- eller läkarekostnader). Till reducerat belopp skulle däremot, liksom tidigare, beskattas livränta, som enligt vad i lag eller särskild författning var stadgat utgått vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, samt livränta, som eljest vid sjukdom eller olycksfall utgått på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst. — Genom lagändring år 1955 har livränta på grund av försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring eller enligt militärsättningsförordningen och vissa andra författningar på grund av skadefall överförts till den grupp av livräntor som beskattas till fullt belopp. Enligt nuvarande lydelse av 32 § 2 mom. kommunalskattelagen är förmånen av reducerad beskattning därför förbehållen livränta som utgått vid sjukdom eller olycksfall på grund av försäkring, som inte tagits i samband med tjänst och ej heller utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring.

Slutligen må nämnas att avdrag för erlagda premier för sjuk- och olycksfallsförsäkring, i den mån de inte är att betrakta som omkostnad i viss förvärvskälla, bara medges i begränsad utsträckning. Avdrag medges sålunda enligt 46 § 2 mom. kommunalskattelagen för sjukförsäkringsavgift enligt lagen om allmän sjukförsäkring samt för premier och andra avgifter som den skattskyldige erlagt för vissa försäkringar, däribland sjuk- och olycksfallsförsäkringar, sammanlagt dock med högst 600 kronor för makar eller för ensamstående som har barn under sin vårdnad samt med högst 300 kronor för annan. För rätt till avdrag fordras att försäkringen äges av den skattskyldige eller av hans make eller omyndiga barn. — Premier för ansvarighetsförsäk-

ringar eller liknande försäkringar omfattas inte till någon del av den nu nämnda avdragsrätten.

Utredningspromemorian

I promemorian erinras om att när skattefriheten enligt 19 § kommunalskattelagen genom 1950 års lagstiftning utsträcktes till att avse jämväl ersättning, som vid olycksfall utbetalas på grund av annan försäkring än sjuk- och olycksfallsförsäkring, även det för skattefrihet tidigare uppställda villkoret att ersättningen tillfallit den försäkrade eller hans dödsbo bortföll i den omdigerade lagtexten. Ändringen kom därigenom att medföra generell skattefrihet för ersättningar av angivet slag, oavsett om ersättningen i det enskilda fallet utgått till försäkringstagaren eller till annan person. Till belägg för riktigheten av det sagda hänvisas till ett avgörande i regeringsrätten (Regeringsrättens årsbok 1957 ref. 33). I detta mål ansågs att sådan ersättning för mistad arbetsförtjänst i annan form än livränta, som en vid trafikolycka skadad person uppburit från ett trafikförsäkringsbolag, inte utgjorde skattepliktig intäkt. Utslaget innebär, att ersättningen i fråga ansågs utgå på grund av försäkring, ehuru den som tecknat försäkringen inte var den skadade utan den skadevållande. Samma princip har tillämpats i ett annat i högsta instans avgjort mål (Regeringsrättens årsbok 1955 not. Fi 2018), i vilket en livränta, som utgick på grund av annans trafikförsäkring, ansågs utgå på grund av försäkring. Livräntan beskattades följaktligen blott till reducerat belopp.

Om konsekvenserna av dessa rättsfall anför utredningsmannen följande.

En konsekvens av den ståndpunkt praxis sålunda intagit i enlighet med de ifrågavarande beskattningsreglernas nuvarande lydelse är att, om en person skadas i en trafikolycka som förorsakats av exempelvis en mopedåkare, vilken enligt nu gällande regler inte är skyldig att teckna trafikförsäkring och därför inte heller tecknat någon sådan försäkring, skall han beskattas för den ersättning för mistad arbetsförtjänst som kan bli utdömd. Har åter den skadevållande i ett sådant fall tagit en frivillig ansvarsförsäkring, torde den av den skadade uppburna ersättningen däremot vara skattefri enligt 19 § kommunalskattelagen.

Den olikartade behandlingen av ifrågavarande ersättningar för förlorad arbetsinkomst och av livräntor allteftersom de utgått på grund av försäkring eller ej framstår, fortsätter utredningsmannen, som en inadvertens. Att en ersättning för förlorad arbetsförtjänst, som utgår till annan person än försäkringstagaren, inte skall beskattas, innebär en avvikelse från gällande beskattningsprinciper i mer än ett avseende. Härom anföres följande.

I de fall då försäkringstagaren själv vid sjukdom eller olycksfall uppbär ersättning, som utgår i annan form än livränta, beror skattefriheten enligt 19 § kommunalskattelagen på att försäkringstagaren inte har rätt till avdrag för de erlagda försäkringspremierna. Detta står i full överensstämmelse med den huvudprincip som gäller vid beskattningen av försäkringstagare, enligt vilken frågan huruvida utfallande försäkringsbelopp skall beskattas eller inte är beroende av om avdrag medges för erlagda premier eller ej.

Uppbär försäkringstagaren en livränta, beskattas visserligen densamma, eftersom livränta enligt beskattningsreglerna principiellt utgör skattepliktig inkomst, men livräntan beskattas i de fall varom här är fråga endast till reducerat belopp. Reduktionen sammanhänger med att en del av livräntan utgör återbetalning av erlagt kapital, som icke bör beskattas med hänsyn till att avdrag inte fått ske vid kapitalets inbetalande. Även här spelar alltså frågan om försäkringstagarens avdragsrätt in. Någon motsvarande korrespondens mellan avdragsrätt för erlagda försäkringspremier och skatteplikt för utfallande belopp kan däremot inte åberopas för mottagarens vidkommande i sådana fall, då den uppburna försäkringsersättningen utfallit på grund av annans försäkring. Ur denna synpunkt är alltså den enligt de nuvarande reglerna lika behandlingen av de hithörande försäkringsersättningarna, oberoende av om mottagaren av ersättningen är försäkringstagaren eller annan person, inte motiverad. Det kan i detta sammanhang också erinras att, då 32 § 2 mom. kommunalskattelagen senast ändrades genom förenämnda 1955 års lag i syfte att införa beskattning av hela beloppet av livränta, som utgår på grund av försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, i stället för såsom tidigare gällt allenast ett reducerat belopp, ett av de i förarbetena åberopade skälen för den sålunda utvidgade skatteplikten var att, när det gäller den obligatoriska yrkesskadeförsäkringen, den försäkrade själv inte erlägger några avgifter.

I promemorian understrykes, att den ifrågavarande skattefriheten för ersättningar för förlorad arbetsförtjänst i än högre grad framstår som en inadvartens, när den sammanställs med den skatteplikt som gäller för ersättningar av samma slag som i olika sammanhang kan utgå till någon annorledes än på grund av försäkring. I fråga om det förut nämnda fallet med en trafikolycka, som vållats av ett icke försäkrat fordon erinras om att försäkringsplikt jämlikt trafikförsäkringslagen inte föreligger för bland andra staten och kommunerna. Även i en mångfald andra fall kan skadestånd i form av ersättning för mistad arbetsförtjänst eller livränta på grund av dom eller eljest komma att utgå vid sjukdom eller olycksfall, utan att skadeståndet täckes av någon försäkring. Dessa skadestånd blir utan inskränkning skattepliktiga för mottagaren. Det måste då, framhåller utredningsmannen, framstå som en obefogad avvikelse från de gällande beskattningsprinciperna, att skadestånd av ifrågavarande slag som utgår under eljest likartade förhållanden skall behandlas på ett för mottagaren förmånligare sätt, enbart därför att den skadeståndsskyldige tagit en försäkring som täcker skadeståndet. Avvikelsen från de vanliga reglerna ter sig ur likformighets- och rättvisesynpunkt så mycket mera obefogad som det ofta beror på slumpen om en skada vållas av någon som skaffat sig försäkringsskydd.

Utredningsmannen anser det angeläget att undanröja den bristande överensstämmelse med de allmänna principerna som sålunda visat sig föreligga. Denna oöverensstämmelse skulle bortfalla, om man upphäver skattefriheten beträffande ersättning för mistad arbetsförtjänst respektive rätten att få livränta beskattad till allenast reducerat belopp, i de fall då sådana ersättningar eller livräntor vid sjukdom eller olycksfall tillfaller någon på grund av annans försäkring. Utredningsmannen tillägger följande.

Någon anledning att av andra skäl bortse från sagda principiella överensstämmelse och behålla den nuvarande ordningen beträffande de här ifrågavarande ersättningarna och livräntorna synes inte föreligga, i vart fall inte så länge den enligt de nuvarande reglerna förmånligare skattemässiga behandlingen av försäkringsersättningarna i fråga inte göres generellt tillämplig även beträffande de motsvarande ersättningar som utgår annorledes än på grund av försäkring. En sådan principiell omläggning av de nuvarande reglerna synes emellertid inte vara aktuell. Man torde därför i detta sammanhang fortfarande kunna åberopa vad vederbörande departementschef anförde i det förut citerade uttalandet i 1927 års proposition på tal om förslag att från skatteplikt undantaga bl. a. ersättningar på grund av ansvarsförsäkring.

Ett upphävande i förevarande fall av skattefriheten för utfallande ersättningar för mistad arbetsförtjänst respektive rätten att få livräntor beskattade blott till reducerade belopp torde inte, framhålles det i promemorian, behöva föranleda omräkning av ersättningsbeloppen. Fråga är nämligen här om ersättningar och livräntor som — vare sig de till beloppen bestämes av domstol eller annorledes — regelmässigt beräknas utan hänsyn till gällande skattefrihet eller skattereduktion. Härutinnan skiljer sig dessa ersättningar inte från de motsvarande ersättningar, som vid sjukdom eller olycksfall kan utgå annorledes än på grund av försäkring men som likväl utan inskränkning är skattepliktiga. Om försäkringsersättningarna göres oinskränkt skattepliktiga, lär detta därför inte föranleda sådana omräkningar som förutsattes i det förut återgivna uttalandet i förarbetena till 1950 års lagstiftning. Ett utsträckande av den oinskränkta skatteplikten till de nu ifrågavarande ersättningarna på grund av annans försäkring försätter inte mottagarna i en sämre ställning än om ersättningarna uppburits annorledes än på grund av försäkring.

Under åberopande av de anförda synpunkterna föreslås i utredningspromemorian, att den skattefrihet som enligt 19 § kommunalskattelagen i dess nuvarande lydelse gäller beträffande ersättning, vilken tillfallit någon på grund av annan försäkring än sjuk- eller olycksfallsförsäkring, i princip begränsas till att avse endast sådan ersättning som tillfallit försäkringstagaren själv. På motsvarande sätt föreslås att rätten att få utfallande livränta på grund av dylik försäkring beskattad till allenast reducerat belopp jämlikt 32 § 2 mom. kommunalskattelagen begränsas till att avse sådan livränta, som tillfallit försäkringstagaren. Emellertid saknas, fortsätter utredningsmannen, anledning att upphäva skattefriheten eller skattereduktionen beträffande ersättningar eller livräntor då de utfallande beloppen tillfaller person som tillhör försäkringstagarens familj. Gränsdragningen kan av praktiska skäl och i enkelhetens intresse ske på samma sätt som gjorts beträffande rätten till det s. k. försäkringsavdraget enligt bestämmelsen i 46 § 2 mom. kommunalskattelagen. Med försäkringstagaren bör därför i detta sammanhang i förekommande fall likställas försäkringstagarens make och hans omyndiga barn. Det tillägges att, om försäkringstagaren avlidit, be-

skattningen av de ersättningsbelopp av hithörande slag, som efter dödsfallet kan komma att utgå till den efterlevande maken eller de omyndiga barnen på grund av en av försäkringstagaren tecknad försäkring, enligt allmänna regler bör ske på samma sätt som om försäkringstagaren levat. Något särskilt stadgande därom torde ej vara erforderligt.

De ändrade bestämmelserna föreslås bli tillämpliga första gången beträffande inkomster som tages till beskattning vid 1961 års taxering. Den utsträckta skatteplikten kommer då att gälla samtliga under 1960 utbetalda ersättningar och livräntor på grund av försäkring som — utan samband med tjänst — tagits av annan än ersättningens mottagare.

Slutligen påpekas i promemorian, att den föreslagna ändringen i 19 § kommunalskattelagen efter ordalagen berör också ersättningar på grund av arbetslöshetsförsäkring. Det framhålls att beträffande sådana ersättningar ändringen bör uppfattas såsom en blott redaktionell följdändring. Någon reell betydelse torde ändringen nämligen inte få. Praktiskt taget all arbetslöshetsförsäkring bedrivs nämligen för närvarande genom den frivilliga arbetslöshetsförsäkringen, som regleras av 1956 års förordning (nr 629) om erkända arbetslöshetskassor. Denna försäkringsform förutsätter att det är den ersättningsberättigade som erlagt försäkringsavgifterna. På samma sätt förhåller det sig beträffande de icke erkända arbetslöshetskassorna.

Remissyttrandena

Det i utredningspromemorian framlagda förslaget har i regel tillstyrkts eller lämnats utan erinran av remissinstanserna. Sålunda har kammarrätten, riksförsäkringsanstalten, överståthållarämbetet, de hörda länsstyrelserna, Folksam, LO, RLF, SACO, TCO och Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund anslutit sig till vad som föreslagits i promemorian.

Länsstyrelsen i Värmlands län framhåller i sitt yttrande att det måste anses vara otillfredsställande, för att inte säga — ur likformighetssynpunkt — stötande, att det är utlämnat åt slumpen att avgöra om ersättningar och livräntor, som har samma karaktär och beror på likadana bakomliggande förhållanden, skall vara skattepliktiga eller ej, respektive beskattas fullt ut eller till reducerat belopp. Länsstyrelsen tillägger följande.

Förklaringen att den olika beskattningsmässiga behandlingen av fallen beror på den de skadelidande ovidkommande omständigheten, att den ene bilägaren har men den andre ej behöver ha en försäkring, som reglerar skadeförhållandet, torde av allmänheten uppfattas endast som en taxeringsjuridisk spetsfundighet. De orimliga konsekvenserna av fall som de angivna måste sägas bero därpå, att någon skillnad i ersättningarnas karaktär, som motiverar olika taxeringsmässiga bedömningar, icke existerar. I båda fallen utgöra sålunda ersättning och livränta ett skadestånd, och detta förhållande ändras givetvis ej därav, att betalningen regleras genom ett försäkringsavtal mellan andra parter än den skadelidande. — — — Att ersättning eller livränta i fall som de förevarande utbetalas enligt en den skadeståndsskyldiges ansvarighetsförsäkring gör icke, att den skall behandlas en-

ligt eller i analogi med de speciella reglerna för försäkringstagares beskattning. Länsstyrelsen finner det angeläget, att olikformigheten i förevarande hänseende undanröjes.

Ej heller *riksskattenämnden* anser nuvarande beskattningsförhållanden på området tillfredsställande. Nämnden anser att inte minst den stora frekvensen av skador i samband med trafikolyckor gör en ändring önskvärd. Med hänsyn till den invecklade beskaffenheten av de bestämmelser, som reglerar beskattning av försäkringsgivare och olika på grund av försäkringar utgående ersättningar, uttalar riksskattenämnden dock betänkligheter mot att ett begränsat avsnitt av nämnda lagstiftningskomplex ändras utan samtidig översyn av andra näraliggande bestämmelser. För den händelse en mera allmän översyn av lagstiftningen beträffande beskattning av försäkringstagare och försäkringsgivare är att emotse inom en relativt näraliggande framtid, förordar riksskattenämnden därför — trots rättspraxis' mindre tillfredsställande läge — att med den ifrågasatta delreformen får anstå tills vidare. Därest en dylik översyn emellertid icke är att emotse, motsätter nämnden sig inte — trots de ovan uttalade betänkligheterna — att förevarande spörsmål upptages till separat behandling.

Även *TCO* önskar en allmän översyn av försäkringsbeskattningen. Den grundläggande principen vid denna beskattning bör vara att utgifter för skador och motsvarande skadeersättningar inte beskattas samtidigt, således hos både betalaren och mottagaren, oberoende av om skaderisken är täckt genom försäkring eller inte och vidare oberoende av vem som tagit försäringen. Med hänsyn härtill bör den nu aktuella inadvartensen elimineras på annat sätt. Som en provisorisk lösning kan den föreslagna ordningen dock godkännas av organisationen.

Försäkringsinspektionen vill inte motsätta sig att den föreslagna reformen genomföres beträffande ersättningar av annat slag än livränta. I fråga om förslaget verkningar för livräntor hyser dock inspektionen betänkligheter. Visserligen bestrider inspektionen inte riktigheten av den argumentering i ämnet, som anförts i den remitterade promemorian, men inspektionen vill vid sidan därom lägga vissa sociala synpunkter på frågan. Inspektionen framhåller därvid följande.

Den penningvärdeförsämring, som efterhand ägt rum, har haft till följd att värdet av de trafiklivräntor, som fastställts längre tillbaka i tiden, efterhand mer och mer urholkats. Inspektionen berörde denna fråga i sitt remissutlåtande den 31 januari 1958 över bilskadestredningens betänkande om trafikförsäkring. Medan äldre yrkesskadelivräntor uppräknats på grund av förändringarna i penningvärdet, är trafiklivräntor icke penningvärdesräkade. Inspektionen framhöll, att detta problem — därest penningvärdeförsämringen fortskrider — kommer att få en väsentligt ökad kvantitativ betydelse, eftersom antalet trafikolycksfall i stort sett undergått och fortfarande undergår en snabb stegring sammanhängande med motorismens explosionsartade utveckling. Någon särskild lösning av spörsmålet rekommenderades dock ej av inspektionen, som nöjde sig med att hänvisa till frågans samband med problemet om den allmänna invalidförsäkringen ävensom sam-

bandet med det allmänna spörsmålet om penningvärdessäkring i vanlig personförsäkring. Avslutningsvis underströk inspektionen dock att, om icke problemet i något av dessa sammanhang skulle undanröjas, komme här att kvarstå en fråga av sannolikt växande betydelse, som på ett eller annat sätt måste få sin lösning.

Även om den skattelättnad för trafiklivräntor liksom för andra ansvarighetslivräntor, som de nuvarande skattereglerna medger, förestavats av helt andra skäl, har den i praktiken gett livräntetagarna en viss kompensation för penningvärdesförsämringen. Skattelättnadens stegring med stigande levnadsålder har också medfört att kompensationen blivit successivt större för varje år som gått sedan livräntan fastställdes.

Inspektionen anser det därför ur social synpunkt olyckligt att nu ta bort skatteförmånen beträffande dessa livräntor utan att sätta någon annan kompensation till livräntetagarna i stället. Om lagstiftningen ändå genomföres, bör enligt inspektionen genom en övergångsbestämmelse skatteförmånen bibehållas i fråga om sådana livräntor, som redan börjat utgå.

Svenska försäkringsbolags riksförbund avstyrker att det i utredningspromemorian framlagda förslaget lägges till grund för lagstiftning. Förbundet framhåller att de föreslagna bestämmelserna skulle innebära en vidgad beskattning av ersättningar som utgår på grund av ansvarighets- och trafikförsäkring. Ersättning på grund av sådan försäkring skall enligt rättspraxis inte bestämmas med hänsyn till frågan huruvida skatt drabbar ersättningsbeloppet eller ej. Förbundet åberopar därvidlag utgången i det mål som refererats i Nytt juridiskt arkiv, avd. I, 1954 nr 46. På grund härav får den föreslagna ändringen i och för sig inte någon betydelse för försäkringsgivarna. Av både principiella och formella skäl anser sig riksförbundet dock böra framställa erinringar mot förslaget. Riksförbundet förmenar, att av de uttalanden som gjordes i propositionen nr 93/1950 framgår att sociala aspekter lades på ersättningar för förlorad arbetsförtjänst. Det torde ha ansetts att sådan ersättning i princip skulle vara skattepliktig men att skattelättnad av sociala skäl är befogad. De synpunkter som anlades på ersättning, som utgår från arbetsgivare vilken iklätt sig självrisk för olycksfall i arbete, bör kunna appliceras på sådan ersättning som enligt trafikförsäkringslagen utgår från exempelvis staten. Det torde inte vara någon svårighet att reglera beskattningen av dessa ersättningar på samma sätt som skett beträffande ersättningar enligt lagen om olycksfallsförsäkring. Övriga skadefall där ersättning icke utgår på grund av försäkring torde till följd av ansvarighetsförsäkringens utbredning inte vara så talrika och dessutom i allmänhet ur ekonomisk synpunkt icke av nämnvärd storleksordning. Riksförbundet framhåller vidare, att man enligt dess mening vid avgörandet av frågan huruvida mottagaren skall beskattas för ersättningsbelopp på grund av trafik- eller ansvarighetsförsäkring måste hålla i minnet att ersättningen är en form av skadestånd, som i realiteten skall utgivas av skadevällaren-försäkringstagaren. Om man härvid utgår från att skadevällaren själv uppbär ersättningen från försäkringsgivaren och därefter vidarebefordrar den till

den skadelidande, bör — om den skadelidande skall beskattas härför — skadevällaren berättigas göra avdrag såsom för periodiskt understöd. Då emellertid skadevällaren-försäkringstagaren i enlighet med ovannämnda huvudprincip erhåller ersättningsbeloppet skattefritt från försäkringsgivaren, skulle han enligt förbundets uppfattning därmed göra en oberättigad skattevinst. Förbundet framhåller avslutningsvis att frågan om en revision av reglerna för beskattning av ifrågavarande ersättningar bör upptagas i ett vidare sammanhang efter ingående överväganden. Förbundet erinrar om att skadeståndsrätten är föremål för översyn och att denna måhända även kan komma att få vissa konsekvenser för skattelagstiftningens del.

Den i utredningspromemorian föreslagna regeln att skattefriheten resp. skattelindringen skall bibehållas för ersättningar av förevarande slag som tillfaller försäkringstagarens make eller hans omyndiga barn har av några remissinstanser betraktats såsom alltför snäv. *Riksskattenämnden* påpekar sålunda, att regeln i sin föreslagna avfattning leder till att ersättning som på grund av ren sjukförsäkring uppbäres av den försäkrades omyndiga barn blir skattepliktig i och med att barnet uppnår myndig ålder. *Svenska försäkringsbolags riksförbund* nämner att ersättning, som tillfaller den försäkrades dödsbo, med den föreslagna avgränsningen blir skattepliktig för den händelse annan person än make eller omyndiga barn är dödsbodeläggare. Även *försäkringsinspektionen* har erinringar att göra mot de i detta hänseende föreslagna bestämmelserna. Inspektionen anför följande.

Den skärpta beskattningen skulle sålunda ej omfatta endast det i huvudargumenteringen anförda fallet, då ersättning utgår på grund av en utomstående trafik- eller annan ansvarighetsförsäkring, utan även de sannolikt enstaka fall av egenförsäkring, då kapitalersättningen eller livräntan utbetalas till annan person än nyss nämnts, exempelvis till någon annan nära anhörig, som för sin försörjning varit beroende av försäkringstagaren. En sådan konsekvens står ej i samklang med den huvudprincip, som gäller vid beskattningen av försäkringstagare, enligt vilken frågan huruvida utfallande försäkringsbelopp skall beskattas eller inte är beroende av om avdrag medges för erlagda premier eller ej. Det ter sig också orimligt att ett kapitalbelopp, som utbetalas vid dödsfall på grund av olycksfallsförsäkring, skall behandlas annorlunda än ett kapital, som utfaller på grund av kapitalförsäkring. En eventuell skatteskärpning bör därför begränsas till de fall då fråga är om ersättning på grund av trafik- eller annan ansvarighetsförsäkring.

Svenska försäkringsbolags riksförbund anser, att med den föreslagna lagstiftningen viss oklarhet skulle uppstå i fråga om den skattemässiga behandlingen av ersättning för sveda och värk samt sådan ersättning för mistad arbetsförtjänst som hemarbetande hustru erhåller och som i verkligheten utgör ersättning för exempelvis utgifter för hemhjälp. Ersättningar av nämnda slag bör, enligt förbundet, alltjämt vara skattefria.

LO framhåller att ett genomförande av förslaget skulle kunna leda till en oegentlighet av annat slag. Sålunda kan det förekomma, att ersättning från trafikförsäkringsbolag utgår även i de fall då olycksfall föreligger enligt la-

gen om yrkesskadeförsäkring. En beskattning utan hänsynstagande till dessa förhållanden skulle te sig obillig. Med hänsyn härtill vill LO föreslå, att skattefrihet skall gälla även för angivna försäkringsersättningar intill ett belopp som motsvarar ersättningen från yrkesskadeförsäkringen.

Riksskattenämnden, Svenska försäkringsbolags riksförbund och Folksam har observerat, att en utvidgad skatteplikt för ersättningar på grund av ansvarighetsförsäkringar även berör frågan om försäkringsföretags skyldighet att enligt 37 § 1 mom. taxeringsförordningen utan anmaning avlämna kontrolluppgift rörande utbetald ersättning. Folksam ställer sig därvid tveksam till de praktiska möjligheterna att tillmötesgå krav på ökad uppgiftsskyldighet i detta sammanhang.

I några yttranden har övergångsbestämmelserna till den föreslagna lagstiftningen berörts. *Försäkringsinspektionen* har, såsom tidigare omnämnts, hävdat att en eventuell lagstiftning i frågan inte bör beröra beskattningen av livräntor, som börjat utgå innan reformen beslutas. *Svenska försäkringsbolags riksförbund* anser att övergångsbestämmelserna, därest förslaget mot förbundets avstyrkande genomföres, bör utformas så, att beskattning inte kommer att ske av ersättning, som genom förlikning, dom eller annorledes fastställts under tid då skattefrihet förelåg.

Riksskattenämnden framhåller att de föreslagna nya reglerna innebär en skatteskärpning för vissa redan utgående livräntor. För att möjliggöra uttagande av förhöjd preliminär skatt å dessa livräntor redan från början av inkomståret, bör med ikraftträdandet anstå till den 1 januari 1961 med tillämpning första gången vid 1962 års taxering. Nämnden har därvid utgått från att lagstiftningen beslutas av 1960 års riksdag.

Departementschefen

Såsom framgår av den förut lämnade redogörelsen utgör skadestånd i form av ersättning för förlorad arbetsförtjänst i princip skattepliktig inkomst. Sådan ersättning är i skattehänseende jämställd med den arbetsförtjänst som skall ersättas. Utges emellertid ersättningen av ett försäkringsbolag, hos vilket skadevällaren har trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring, blir ersättningen skattefri. Den blir därför i den skadelidandes hand mera värd än den arbetsförtjänst ersättningen avser. Bakgrunden härtill är följande.

Vid försäkringsbeskattningen gäller som en allmän regel att försäkrings-tagaren inte behöver erlagga skatt för en försäkringsersättning av annat slag än pension eller livränta, om premierna för försäkringen inte är avdragsgilla. Beträffande sjuk- och olycksfallsförsäkring, som tagits utan samband med tjänst, medges i princip inte avdrag för premierna, och ersättning på grund av sådan försäkring är därför inte skattepliktig. Detsamma gäller ersättningar, som vid sjukdom eller olycksfall utgår på grund av försäkring av annat slag. En bestämmelse av här angiven innebörd upptages i 19 § kommunalskattelagen. Av de uttalanden som gjordes vid bestämmelsens till-

komst torde framgå, att densamma utarbetats närmast med tanke på försäkringsbelopp som utbetalas till försäkringstagaren själv.

Bestämmelsen i fråga har emellertid kommit att tillämpas även i skadeståndsfall, d. v. s. när skadevällarens försäkringsbolag utbetalar ersättning vid sjukdom eller olycksfall till en utomstående. Det är på denna grund som skadestånd i form av ersättning för förlorad arbetsförtjänst kan bli skattefritt till skillnad mot vad eljest gäller. Den olikhet som sålunda föreligger belyses bäst av det i promemorian angivna exemplet att någon erhåller ersättning för förlorad arbetsförtjänst i anledning av en bilolycka. Tillhör bilen en privatperson, som är skyldig hålla bilen trafikförsäkrad, blir ersättningen skattefri. Är staten, som inte har trafikförsäkringsplikt, ägare av bilen, skall däremot den av staten utgivna ersättningen för förlorad arbetsförtjänst beskattas. Det är att märka att, när ersättningen bestäms, vare sig vid domstol eller efter frivillig uppgörelse, någon möjlighet inte torde finnas att ta hänsyn till om ersättningsbeloppet skall beskattas eller ej; detta belopp skall i princip motsvara den förlorade arbetsförtjänsten.

Det är uppenbarligen otillfredsställande att skattepliktsfrågan på detta sätt skall vara beroende av en för den skadelidandes rätt till ersättning ovidkommande omständighet. Beskattningen bör uppenbarligen vara lika i de båda fallen. Att generellt göra ersättningar för förlorad arbetsförtjänst skattefria framstår som omotiverat från skattemässiga utgångspunkter. Den skadade skulle då, såsom fallet för närvarande är med de av försäkringsbolagen utgivna ersättningarna, för egen disposition få högre belopp än om skadan inte inträffat. Det bör i sammanhanget observeras, att de extra kostnader som föranledes av skadefallet ersättes vid sidan om den förlorade arbetsförtjänsten. Den föreliggande inadvartensen i de nuvarande reglerna på området synes därför inte kunna borttagas på annat sätt än att den nuvarande skattefriheten för de på grund av försäkring utgående ersättningarna avskaffas. Det i promemorian framlagda förslaget har också denna innebörd.

Remissbehandlingen visar, att man allmänt godtagit den i promemorian intagna ståndpunkten. När Svenska försäkringsbolags riksförbund avstyrkt det i promemorian framlagda förslaget, har detta inte heller skett utifrån skattemässiga synpunkter. I stället har sociala skäl åberopats. Förbundet synes emellertid härvid inte ha tillräckligt beaktat det nyss nämnda förhållandet att ersättningar för förlorad arbetsförtjänst — oberoende av om de utgår på grund av ansvarighetsförsäkring eller ej — i princip skall utgå med exakt det belopp som den skadade eljest skulle ha förtjänat och i så fall måst skatta för. Vad förbundet i övrigt anfört i principfrågan synes icke heller ägnat att rubba bärkraften i den i promemorian framförda uppfattningen.

I anledning av vad LO anfört om vissa ersättningar, som utbetalas av trafikförsäkringsbolag vid olycksfall på vilka lagen om yrkesskadeförsäkring är tillämplig, vill jag framhålla följande. Har nämnda lag efter vederbörlig anmälan konstaterats vara tillämplig, utgår ersättningen i första hand på grund av den lagen; av trafikförsäkringsbolaget utges den ytterligare gott-

görelse vartill den skadade enligt allmänna skadeståndsregler är berättigad (51 § lagen om yrkesskadeförsäkring). Detta förhållande ändras inte av att yrkesskadeförsäkringen kan göra gällande regressrätt gentemot trafikförsäkringsbolaget eller att detta bolag med hänsyn till regressrätten utbetalar hela ersättningen direkt till den skadelidande. Motsvarande gäller fall på vilka lagen om allmän sjukförsäkring är tillämplig. Föreliggande skattefrihet för dessa slag av ersättningar påverkas därför inte av den föreslagna lagstiftningen.

En livränta, som motsvarar skattefri försäkringsersättning, beskattas blott till reducerat belopp. Reduktionen ökar med livräntetagarens ålder och motiveras med att det i livräntan ingående kapitalbeloppet anses böra vara skattefritt för försäkringstagaren. Om i det förut nämnda exemplet försäkringsbolaget vid sidan av en ersättning för förlorad arbetsförtjänst utbetalar en livränta till den skadade, skall endast en del av livräntan beskattas. En av staten såsom ansvarig för en bilolycka utgiven livränta är däremot i sin helhet skattepliktig. Konsekvensen bjuder att även i detta hänseende jämställa försäkringsersättningar med ersättningar som inte utgår på grund av försäkring. I båda fallen bör alltså livräntorna beskattas fullt ut. Härav påkallas en ändring i 32 § 2 mom. kommunalskattelagen som reglerar beskattningen av livräntor. Tvekan kan emellertid hysas om en sådan ändring bör göras tillämplig även på redan utgående livräntor. I dessa fall har livräntetagaren inställt sig på att livräntan till viss del skall vara skattefri. Anledning synes därför föreligga att på sätt försäkringsinspektionen förordat begränsa de nya bestämmelsernas tillämpning till livräntefall, som uppkommer efter lagstiftningens ikraftträdande.

I utredningspromemorian har författningsförslaget utformats så, att inte blott ansvarighets- och trafikförsäkring omfattas av ändringen utan också andra försäkringsformer, t. ex. sjuk- och olycksfallsförsäkring, allt under förutsättning att försäkringsersättningen tillkommer annan än försäkringstagaren och hans familj. Vid remissbehandlingen har vissa erinringar framförts mot den sålunda föreslagna lösningen. En ur olika synpunkter lämpligare utformning synes kunna erhållas, om lagändringen begränsas till att gälla ersättningar som utgår på grund av trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring och avser förlorad inkomst av i och för sig skattepliktig natur. Ersättningar av detta slag torde inte utgå till försäkringstagaren själv i denna hans egenskap. I samband med trafikförsäkring meddelas visserligen i regel även s. k. förarplatsförsäkring, men denna har karaktär av fristående olycksfallsförsäkring och beröres alltså inte av de föreslagna bestämmelserna. Anledning saknas därför att med denna formulering särskilt ange att ändringen av 19 § kommunalskattelagen tar sikte på ersättningar som tillfaller annan än försäkringstagaren.

Jag vill förorda att 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen ändras i enlighet med de riktlinjer som jag här angivit. De nya bestämmelsernas ikraftträdande bör avvägas så, att deras konsekvenser i källskattehänseende

kan beaktas fullt ut. Så kan ske, om 1961 års riksdag beslutar att de blir tillämpliga första gången vid 1963 års taxering, d. v. s. beträffande inkomst-året 1962.

Frågan om försäkringsföretagens skyldighet att lämna kontrolluppgifter för försäkringsersättningar som berörs av denna lagstiftning kommer jag att aktualisera i annat sammanhang.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå 1961 års riksdag att antaga inom finansdepartementet upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)*.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Alice Magnusson

Utredningsmannens förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

19 §.

Till skattepliktig — — — 100 kronor;

ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse eller jämlikt lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, så ock sådan ersättning enligt annan lag eller särskild författning, som utgått annorledes än från allmän sjukkasse till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, ävensom ersättning, vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av annan försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta;

belopp, som — — — inkomst ombord.

32 §.

2 m o m. Har livränta utgått vid sjukdom eller olycksfall på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst och ej heller utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, skall såsom skattepliktig intäkt räknas nedan angivna del av livräntans belopp, nämligen om livräntetagaren under beskattningsåret fyllt:

(Föreslagen lydelse)

19 §.

Till skattepliktig — — — 100 kronor;

ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse eller jämlikt lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, så ock sådan ersättning enligt annan lag eller särskild författning, som utgått annorledes än från allmän sjukkasse till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, ävensom ersättning, vilken på grund av annan försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, tillfallit försäkringstagaren eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet; dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta;

belopp, som — — — inkomst ombord.

32 §.

2 m o m. Har på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst och ej heller utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, livränta tillfallit försäkringstagaren eller, i förekommande fall hans make eller hans omyndiga barn vid sjukdom eller olycksfall, skall såsom skattepliktig intäkt räknas nedan angivna del av livräntans belopp, nämligen om livräntetagaren under beskattningsåret fyllt:

¹ Senaste lydelse av 19 § se 1958:296 och av 32 § 2 mom. se 1955:245.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

högst 35 år	80	procent	högst 35 år	80	procent
36 till och med 47 år....	70	»	36 till och med 47 år....	70	»
48 » » » 56 »....	60	»	48 » » » 56 »....	60	»
57 » » » 63 »....	50	»	57 » » » 63 »....	50	»
64 » » » 69 »....	40	»	64 » » » 69 »....	40	»
70 » » » 76 »....	30	»	70 » » » 76 »....	30	»
77 » » » 86 »....	20	»	77 » » » 86 »....	20	»
minst 87 år	10	»	minst 87 år	10	»

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1960; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1960 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1960 eller tidigare år.